

— (Priloga Vrtnu.) —

Št. 11.

Ljubljana, dné 1. novembra 1901.

IX. tečaj.

K d o ?

Ko pri beli cerkvici
Bodem v grobu spal,
„Lahka njemu zemljica“
Kdo mi bo dejal?
Kdo zasadil bo na grob
Nežno mi cvetlico,
Kdo potočil za menoj
Grenko bo solzico?

Fr.

Vinska trta in krompir.

Nekedaj se vinska trta	„Ti li dá kaka rastlina
K vinogradniku nagnè;	Toliko dobrot, kot jaz?“
In mu tiho na ušesa	Vinogradnik te besede
Govoriti to začne:	Vinski trti dé na glas:
„Mnogo večji še dobrotnik	
Mi krompir je, kakor ti;	
Ti mi daješ le sladila,	
A krompir me preživi.“	

Boleslav.

Ne, lažnik pa res nočem biti.

11. Jezus vzornik resnicoljubja.

No vam že toliko časa govorim o resnici in laži, si ne morem kaj, da bi vas še posebej ne opozoril na ono presveto, kot solnce čisto Srce, katero je neizmerno ljubilo resnico in neizmerno sovražilo laž, — na resnicoljubno Srce Jezusovo. Ako mu hočemo biti všeč, moramo tudi mi odločno ljubiti resnico in odločno sovražiti vsako laž.

Kako zelo je Jezusovo božje Srce ljubilo resnico in sovražilo laž, to nam je Zveličar raznovrstno dokazal z besedo in z vsem svojim dejanjem. Svojim najhujšim sovražnikom je rekel: „Kdo izmed vas me bo prepričal greha?“ In da je tukaj med drugimi grehi še posebej mislil na laž, lahko razvidimo iz tega, ker je takoj nato izrekel besede: „Če vam pa govorim resnico, zakaj mi pa ne verjamete?“ Zato je samega sebe kar naravnost imenoval Resnico: „Jaz sem pot in resnica!“, in pred sodnikom je izjavil, da je zato prišel na svet, da bi resnici dajal izpričevanje. Obratno pa je naznanil, kako zelo mu je zoperna in ostudna vsaka laž, s tem, da jo je naravnost imenoval satanov greh, ker je rekel, da je satan lažnik od začetka, da je oče laži in da so njegovi otroci vsi, kateri se lažejo!

Poglejmo pa njegovo vedenje! V kako krasni luči nam odseva sveta resnicoljubnost v veličastnem značaju našega Gospoda! Brez vsake najmanjše zvijače, hlimbe ali hinavščine je bilo vse njegovo vedenje in govorjenje, — vedno naravnost, resnično in odkritosrčno: misli, besede in dejanje — vse se je pri njem tako soglasno ujemalo vselej in povsod! Saj so mu morali to priznati tudi najhujši sovražniki: „Vemo, da si resničen in da ti ni mar za nikogar, ker ne gledaš na osebo ljudi.“

Nikdar ni nikomur obetal kaj takega, česar bi mu ne bil mislil izpolniti; obratno je pa tudi vsakemu kar brez ovinka povedal, kaj ga čaka hudega in težavnega, ako se njemu pridruži. Njegova sodba je bila vsakdar naravnost in pravična brez ozira na osebo. Kjerkoli je

opazil kaj dobrega, je priznal in pohvalil, naj je storil prijatelj ali sovražnik, Izraelec ali pagan; kjerkoli pa je videl kaj napačnega ali grešnega, je grajal in obsojal brez ozira na to, je-li grešnik preprost človek ali imeniten oblastnik, — brez strahu, naj mu odkrito posvarjenje nakoplje tudi najhujše sovraštvo, magari tudi smrt! Kako veličastno je n. pr. nastopil v svojem domačem mestecu, Nazaretu! Čeravno je vedel, da ga čaka kamenjanje, ako ne bo po všečnosti govoril svojim domačinom, vendar ni v svojem govoru odstopil niti za las od resnice, kakor jo je poznala njegova vsevednost.

Kako zelo je ljubilo Jezusovo Srce resnico in odkritosrčnost, vidimo tudi iz tega, ker so se mu prvi hip na moč prikupili vsi preprosti, odkritosrčni — vsi resnicoljubni ljudje, nasprotno pa ga vselej užalili lažnivci in hinavci! Saj vam je znano, kako zelo se je razveselil svojega učenca in apostola, sv. Jerneja ali Natanaela, ko ga je uzrl prvikrat. Že od daleč mu je zaklical častne besede: „Glejte, ta je Izraelec, v katerem ni nobene zvijače!“ Znano je pa tudi, da zaradi nobenega drugega greha ni tako zelo poprijemal farizejcev, kakor zaradi lažnive hinavščine in kačje zvijačnosti.

Končno moram poudarjati tudi to, da je bil v smrt obsojen zato, ker je govoril resnico.

Lahko torej izprevidite, kako se tudi mi prikupimo Jezusu, ako ljubimo resnico, sovražimo pa laž.

Brata.

(Spisal Boleslav.)

(Konec.)

Jkako je preteklo zopet eno leto. Ivan je začel vedno bolj neredno živeti.

Ko gredó nekega večera iz gostilne Ivan in njegovi tovariši, se nekdo domisli, da bi šli razgrajat pod okno nekega profesorja, na katerega so bili že dalje časa jezni. Takoj so bili vsi pripravljeni. Profesor je stanoval v stranski ulici nekega predmestja.

A tu so jo enkrat iztaknili. Nekdo je ravno potrkal na okno, ko pride redar, jednega prime ter ga vpraša, kaj hočejo. Ta se mu misli izmuzniti, a redar ga je imel že v svojih krempljih. Drugi njegovi tovariši hitro zbežijo.

Drugi dan se je vse zvedelo, kdo so bili nočni razgrajači. In med temi je bil tudi Ivan. Nihče ni pač pričakoval, da bo imelo to tako hude nasledke. Takoj drugi dan so bili vsi ti dijaki izključeni iz vseh srednjih šol in vrhutega jih je zaprla še sodnija, ker so kalili javni mir.

Novica, da je Ivan izključen, je tako pretresla njegovega očeta, da v prvem hipu ni vedel, kaj bi storil. Ko ga malo mine ta strah, napreže konja ter se odpelje v mesto.

Ivana je dobil slučajno doma.

„Ivan, Ivan, kaj vendar počenjaš!“ mu reče žalostno oče, ko ga zagleda. „Tako sem skrbel zate, da bi si malo lažje kruh služil, sedaj mi pa narediš tako žalost! Kaj boš sedaj počel?“

„E, bom že kaj“, mu odgovori sin pikro.

Oče ni več vedel, kaj naj počne. Sin ga je tako užalil s svojo nehvaležnostjo, da je odšel domov.

Ivan je kmalu prestal od sodnije določeno kazen. Ko je prišel iz zapora, je začel misliti, kam bi šel. Slučajno pride z nekim prijateljem skupaj, in ta mu nesvetuje, naj gre za pisarja k nekemu odvetniku. Ta res gre in prevzame službo.

Ivana je zelo jezilo, ker so ga izključili iz šole. Brata se je od sedaj še bolj ogibal. A nasprotno je Tonče vedno pazil nanj in govoril ž njim, kedar je mogel.

* * *

Preteklo je zopet precejšno vrsto let. Bližale so se velike počitnice. Videlo se je, da bodo zopet boljši dnevi nastopili za Puščavnikove. Kajti letos so se pripravljali na Antonovo novo mašo.

Stari puščavnik je bil zopet bolj vesel, ker je upal, da bo Anton pregovoril Ivana, da se bo zopet vrnil na dom. Niso ga mogli pregovoriti, da bi šel

domov in se poprijel poštenega dela. V mestu je še vedno pisaril pri odvetnikih in popival, da je bilo le malo življenja še v njem.

Prišel je čas Antonove nove maše. Vse je bilo v veselju. Po vasi so postavljali slavoloke in pletli vence.

Pri Puščavnikovih pa niso bili nič kaj veseli. Brata Ivana kar niso mogli dočakati. Anica in Anton sta neprenehoma hodila gledat, kedaj pride, a zastonj sta čakala. Anton ni nikdar mislil, da je Ivan tako mrzel proti njemu. Saj mu je vendar zadnjič tako zatrejal, da pride. A ni ga bilo.

Prišla je sobota pred novo mašo. Zjutraj napreže Puščavnik konja in gre v mesto po sina. Na stanovanju dobi strežnico. Ta mu pove, da je šel Ivan za nekaj dni od doma.

Nesrečni oče ne ve, kaj bi storil. Ves potrť gre domov.

Drugi dan je bila nova maša. Vsi so bili nekako potrťi; vsem je bilo neizrečeno hudo, ker je bil Ivan do njih tako mrzel.

* * *

Anton je bil sedaj kapelan v sosednji vasi. Vedno je poizvedoval za Ivanom, a ni ga mogel najti.

Nekega dne dobi Puščavnik pismo od svojega sina. Pismo je prinesla potovka.

Oče ga ves vesel vzame in bere. Pismo se je glasilo:

„Dragi oče!

Vem, da sem Vam in vsem domačim — odveč! Zato grem letos prostovoljno z Avstrijci v Bosno. Ne vprašujte po meni; ko dobite pismo v roke, mene že ne bo na Avstrijskem! —

Vaš nesrečni sin

Ivan.“

Puščavnik je prebledel. Krčevito je stisnil pismo, potem pa zaklical: „O nesrečni moj Ivan!“ Potem se je zgrudil na stol, in tam ostal kakor pribit.

Prišli so domačini in ga prenesli v posteljo. Začelo se mu je blēsti. Enkrat je klical svojega Ivana, naj pride k njemu, drugič ga je spet podil od sebe.

Drugi dan je bil nekoliko boljši. A vedno je tožil, kako mu vse vre po glavi. Prišli so gospod župnik in ga spravili z Bogom.

Puščavnik ni več vstal. Črez dva meseca so ga spremili k večnemu počitku.

* * *

Bilo je tri leta po teh dogodkih. Nekega večera je korakal zaprašen popotnik proti Puščavnikovi hiši. Pazno je ogledoval kraj, kakor bi mu bil neznan.

Ko pride do hiše, potrka na vrata. Nobenega glasu. Potrka drugič; vse tiho.

Nejevoljen krene proti vasi.

Pri prvi hiši vpraša, kje so Puščavnikovi

Siv starček mu pove, da je oče umrl vsled žalosti, ker je šel starejši sin Ivan prostovoljno, ne da bi se poslovil, v vojsko in da je mlajši sin Anton župnik v sosednji vasi. Sestra pa — da je šla v samostan, in da je domovje na prodaj.

Tujec gre torej k župniku.

Prijazno ga je sprejel gospod Anton. Tujec mu poda pismo. Anton pogleda pisanje in prebledi. Bila je bratova pisava. Pismo se je glasilo:

„Predragi oče!

Z zadnjimi močmi Vam pišem te vrstice! Najprej Vas prosim — odpustite svojemu nesrečnemu sinu! Za božjo voljo Vas prosim — odpustite! Drugače ne bom mogel mirno spati v tuji zemlji. Prosite še Antona in Anico, naj mi odpustita.

Še le sedaj spoznam, kako napačno sem prej živel! Ah, slaba tovaršija — kam me je zapeljala! A zato sem prejel tudi zaslužen kazen! Noge, s katerimi sem toliko let hodil po napačnih potih — so mi odrezali! In moje prsi, v katerih sem gojil toliko sovraštva do Vas in do Antona — so prestreljene.

Moči mi pešajo! Kmalu bom moral stopiti pred ostrega in pravičnega sodnika!...

Spominjajte se me in molite za nesrečnega Ivana, da se enkrat zopet vidimo.

Zadnji pozdrav od nesrečnega

Ivana.“

„O nesrečnež!“ vikne Anton — se zgrudi na stol in začne jokati kot otrok.

Ko se malo utolaži, mu pove tujec, da je bil Ivanov prijatelj, da sta se spoznala že na poti in da sta tudi v vojski skrbela drug za drugega.

Drugo jutro je šel tujec v svojo domovino.

* * *

Kaki dve leti za temi dogodki so tudi gospoda Antona spremili župljani k večnemu počitku.

Žalostno so peli vaški zvonovi in marsikdo si je skrivaj obrisal solze, ki so mu silile v oči.

In zakaj tudi ne... Saj so bili gospod Anton tako dobri, tako darežljivi. Kdor je bil v potrebi, je dobil gotovo pri gospodu Antonu pomoči, če jih je prosil. A sedaj jim je bila odvzeta ta podpora, za vedno odvzeta...

Anica je v samostanu dosegla jako visoko starost. Noben dan ni pozabila moliti za nesrečnega brata Ivana.

A naposled so se tudi njej iztekli dnevi in preselila se je tja, kamor si je vedno želela, v družbo svojih bratov in starišev, k svojemu nebeškemu Ženinu, ki mu je radovoljno darovala lepšo polovico svojega življenja...

Sladkosnedni Lojzek.

(Selko.)

Sladkor, rožiči, potice. — To je dišalo Matjanovemu Lojzku. Le to mu je bilo hudo, da ni prišel prav dostikrat v bližino takih stvari. Le enkrat na teden v nedeljo — je mogel grizti kaj sladkega s svojimi zdravimi zobčki.

Vsako nedeljo in sploh vsak praznični dan namreč so prišli teta tam s hribov v dolino k maši. Pred službo božjo so se oglasili vselej nekoliko pri Matjanovih. Seveda niso prišli nikoli prazni — vedno so imeli kje v kakem papirčku kaj sladkega za Lojzka. Zato se je ta veselil vsake nedelje že sedem dni naprej.

Polagoma pa je potuhtal v svoji kodrasti glavici, da bi bil dober sladkor vsak dan — ne samo v nedeljo. Bil je prepričan, da to ne bi bilo slabo.

V kuhinji, gori na omari so hranili mati sladkor v zaprti škatli. Zjutraj, ko so mu dajali kavo, so odprli posodo in dali nekoliko sladkega kamna v skledico. To je zapazil Lojzek

In po dnevi, kedar ni imel nikake družčine na vasi, je pricapljal v kuhinjo k materi z željo, da bi mu dali „cuka“. Nič ni pomagalo, da so mati zatrjevali, da nimajo. Kar na omaro je pokazal, češ: „Tam, tam.“

Izpolniti so mu morali željo. Odlomili so košček belega sladkorja in ga dali mlademu sladkosnedenčku.

Tako je obiskal mater večkrat na dan z isto željo in isto prošnjo.

Da bi se ga oprostili enkrat za vselej, shranili so posodo s sladkorjem drugam.

Kmalu je prišel Lojzek v kuhinjo, prijel mater za krilo in z govoril:

„Mati cuka!“ Ni znal namreč še dobro govoriti, zato je „r“ izpuščal.

„Lej, Lojzek, nič več ga ni!“ so mu odgovorili mati in pokazali pri tem omaro.

Kaj je hotel? Odšel je prazen in žalosten.

Dostikrat je prišel pogledat, če je posoda s sladkorjem zopet na omari. A ni je bilo.

Nikakor si ni vedel pomagati.

Nekoč so mu dali mati kave. Sladkor, ki so ga bili djali noter, se še ni bil stopil. Lojzek ga je zajel in pohrustal. Vsled tega je bila seveda kava grenka. Vzel je torej skledico v roke in capljal v kuhinjo, češ:

„Mati, genak, genak!“

Mati so pokusili. Res, kava ni bila sladka. To se jim je zdelo čudno, ker so bili djali dovolj sladkorja noter. Vendar so odlomili kepico in jo spustili v kavo.

Lojzek si je pa mislil: če ga po dnevi nočete dati, dajte ga zdaj. Zajel je sladkor in ga pohrustal.

Nato je bil zopet v kuhinji, da je kava „genak“, da naj dajo še „cuka“.

Toda mati niso bili tega mnenja. „Če si pojedel sladkor brez kave, daj pa še kavo brez sladkorja“, tako so mu odgovorili.

Zajel je parkrat — toda kava je bila grenka, prav grenka. Vrnil se je torej zopet, naj mu dajo „cuka“.

To je bilo pa materi vendar preveč, da jim je bil vedno pod nogami. Zavpili so torej bolj jezno in glasno: „Pojdi mi izpod nog sladkosneda, čene, te bom udarila!“

Da ste ga videli, kako se mu je nakremžil obraz! V desnici je držal žlico, v levici skledico s kavo. Prav čukasto je gledal noter, češ: kdo bo to jedel? To je grenko, to ni zanič.

Dolgo časa je gledal in opazoval grenko kavo. Vedno bolj jezno je gledal grenko kavo. Nato pa se je zgodilo nekaj posebnega!

Mogoče je priletela na njegovo levico nadležna muha, in ko jo je hotel otresti, izmuznila se mu je skledica iz rok — mogoče je bilo tako. Morda pa je bila tej nesreči vzrok muha v Lojzkovi glavi, muha, ki ji pravijo tupatam trmoglavost ali jeza. Naj bô temu tako ali tako — črepinje so ležale na tleh in grenka kava je tekla na vse strani.

Začel je jokati. Mati so pritekli v sobo in zapazili nenavadno povodenj. Da so vedeli, da je povzročila to povodenj muha v Lojzkovi glavi, bi jo bili pregnali, to se pravi, pocukali bi ga bili malo pri levem ušesu, da bi bila priletela na drugi strani muha ven. Da so vedeli — prav gotovo bi bilo tako

No, ker jim ni bilo znano, kje je pravi vzrok, so ga le malo okregali.

Ali nekaj kazni je pa le preстал Lojzek za svojo sladkosnednost — brez zajutreka je bil. Dostikrat je sicer prišel pred poldnem v kuhinjo, zatrjujoč, da je lačen. A mati so določili, da mora počakati do opoldne, da drugič ne bode snedel samega sladkorja. Udati se je moral v svojo usodo.

Toda to je bilo dobro zdravilo. Če je dobil še kdaj nestopljen sladkor v kavi, ga ni pohrustal, zajel ga je sicer v žlico in opazoval, in mogoče so se mu vzbujale izkušnje pri tem — toda spomnil se je, da je kava brez sladkorja grenka, da grenke kave ni moči jesti in da je od zjutraj do opoldne dolgo, dolgo, ako je želodec prazen. Prepričan je bil, da je najboljše, pustiti sladkor v kavi. Tako je tudi storil.

Zahribški stric.

Pež je lil curkoma z neba, kakor da bi ga bil sveti Elija z vreče zlival. V farnem zvoniku so milo peli zvonovi, zdelo se mi je celo — če se ne motim, da še lepše kakor oni „zagorski zvonovi“ v narodni pesmi. Spremljali so zopet enega človeka v naročaj materi zemlji, ki si je po večletnem bivanju med svojimi brati, Evinimi sinovi, izvolil boljši del. Proti cerkvi je korakala kljub silni plohi velika množica ljudi za lepo ozaljšano krsto, katero so nesli štirje mladeniči v črnih oblekah. Takoj za krsto so šli otroci pod nadzorstvom gospoda učitelja. Nekako zamišljeni so korakali otroci za krsto, in dober opazovalec bi bil opazil, da je marsikateremu kanila debela solza iz očesa. Vsak je držal v roki molek in tiho z ustnicama šepetal. Ko so prišli na pokopališče in je zdrknila krsta v hladni grob, se zberó otroci okrog gospoda učitelja in zapojó pokojniku zadnji pozdrav, „nad zvezdami!“ Dolgo so potem še stali otroci okrog gomile, ki jim je zakrivala najdražjega dobrotnika in ljubitelja. Slednjič se žalostno razidejo.

Kdo je bil ta pokojnik, za katerim so otroci tako bridko žalovali? Otroci so ga klicali s preprostim — kmetskim imenom „Zahribški stric“. Otroci v našem kraju imajo sploh navado imenovati vsakega odraslega človeka „stric“. Zahribški stric je bil kmet, pa ne takšen kakor navaden slovenski kmet. Njega ni trlo siromaštvo, kakor je na kmetih navada. Srečo si je bil šel namreč iskat v Ameriko, kjer jo je tudi našel, in se vrnil bogat v svojo staro domovino. Ker je bil samec, je staro posestvo prodal in se naselil v mali na novo narejeni hišici kraj vasi za nizkim hribcem. Zato se ga je prijelo ime „Zahribški“...

Njegova prva skrb v spomladi je bila, zasaditi okoli nove hišice mlada drevesca, da bi imel kdaj lep vrt, kjer bi rastlo lepo drevje in rodilo dober sad. Zakaj zdaj je stala mala hišica še na samem brez drevja. Zasadil pa je drevesca tako le: V prvo vrsto jablana rudeče barve, v drugo vrsto so prišla bela oziroma rumena. V tretji in četrti vrsti so bile hruške različnih

vrst, in slednjič v peti vrsti je bilo različno drevje kakor češplje, češnje, orehi in tudi kaka breskev vmes. Na vsakem koncu hiše si je zasadil vinsko trto, da bi mu dajala domačo kapljico, če tudi malo bolj kislo, pa to nič ne dé. Vso pomlad je imel Zahribški stric obilo dela z zasajevanjem mladega zaroda.

V nekoliko letih se je pokazalo, da je Zahribški stric spreten vrtnar, ki ne ume samo zasajati mlada drevesa, ampak tudi še nadalje gojiti. Vsako drevesce je v začetku privezal h kolu, da bi se moglo mlado stebelce upirati viharjevi sili. Veliko travo je okoli populil in drevescu pognojil, da je lepše rastlo. S tako skrbno odgojo se je mlado drevje že v nekoliko letih lepo razrastlo in začelo v spomladi cvesti. Oh, kako veselje je imel Zahribški stric, ko je videl prvo cvetje na drevesih, katera je sam odgojil! Že naprej je videl sad svojega truda.

Še nekaj je pogrešal Zahribški stric poleg svoje kočice, namreč čebelnjak. Precej drugo pomlad je kupil dva panja čebel ter jim napravil majhno stanovanje tik svoje kočice. Pridne živalice so kaj veselo letale iz panjev po lepem mladem cvetju, da je njih gospodar kar od veselja poskakoval. Še tisto leto so se mu tako pomnožile, da jih je imel deset panjev, in vrhu tega še lepo posodo medu.

Vaški otroci, ki so nekoliko časa le od strani opazovali Zahribškega strica, so si polagoma upali bližje in se ga slednjič tako privadili, da so skakali vedno okoli njega, kakor piščeta okoli koklje. Odslej je živel Zahribški stric v vedni družbi mladih vaščanov, katerim se še celo na večer ni ljubilo iti domov. Če se je zvečer pogrešal kje kak otrok, so matere takoj uganile, kje je, in so ga šle iskat naravnost k Zahribškemu stricu.

Zahribški stric je zelo ljubil male otročiče in tudi vedel, kaj ugaja mladim glavicam. Pravil jim je večkrat o velikanskem morju in velikih morskih ribah; nadalje tudi o lepih mestih, katera je sam videl tam v daljni Italiji in Ameriki. Vse to so poslušali otroci kar z odprtimi ustmi. Kadar jim je pa pripovedoval o strupenih kačah, ki so debele kakor žrdi, tedaj so se je-

žili otrokom lasje na malih glavicah. Tako so izvedeli otroci pri Zahribškem stricu vedno kaj novega, vedno kaj lepega. Zato so prihajali k njemu s takim veseljem. Kadar so šli v šolo, so vso pot tje in nazaj ugibali, kaj jim bo v nedeljo zopet novega povedal Zahribški stric.

Kadar se je ob nedeljah popoldan zbralo pri Zahribškem stricu večje število otrok, so napravili večje ali manjše izprehode, ali kakor se še drugače imenujejo, izlete. Najraje so hodili v Pečice, to je mala dolinica kraj gozda, eno uro oddaljena od domače vasi. Tu je rastle stara mogočna lipa, ki je razprostirala svojo hladno senco daleč na okoli. Tu so imeli otroci in Zahribški stric svoje igrišče in veselišče. Pri deblu je stal debel kamen, ki je bil tako ustvarjen, da je mogla ena oseba na njem sedeti. Na ta kamen je sedel Zahribški stric in nadzoroval otroke.

Dečki so si poiskali v bližnjem grmu poskrite meče in sulice, katere so vsakikrat popuščali v grmu, da jih ni bilo treba nositi domov. Vse orožje je bilo seveda leseno, in če bi bil kdo natanko pogledal njih bridke meče, bi bil lahko spoznal, da niso prišli iz Bog ve kako spretnih rok. Orožje so si napravili namreč vse sami brez dlet in brez drugega orodja, katero se potrebuje pri takem delu. Pri izdelovanju orožja so rabili skoro samo rdeče pipce, katere so jim kupili na semnju oče, ali jim jih je prinesel stari cunjar za nekoliko kosti ali starih cunj, katere so hranili celo leto zanj.

Gostilničarjev Francek je prinašal s sabo majhen boben, katerega mu je prinesel lansko leto Miklavž, ker se je posebno pridno učil in je očeta rad ubogal. Čake jih je bil naučil delati Zahribški stric. V ta namen je bil kupil veliko modrega papirja, da so si mogli izdelvoati bojne čake. Te so morali pa za vsako bitko napraviti nove, ker so jih navadno poškodovali v hudih praskah.

Ko so se vsi oborožili, se vstopi gostilničarjev Francek s svojim bobnom krdelu na čelo in začne najprvo bobnati, in ko so se med tem uredili, zavihti bridko sabljo, in vsi naenkrat, kakor iz enega grla, zagrmé:

„Mi smo vojaki korenjaki,
Kako nas gledajo ljudje
Pa pravijo, to so junaki,
Ki se nikogar ne boje!“

To pesem so znali tako lepo peti, da bi jih bil ves teden poslušal Zahribški stric, kakor jim je sam pravil. Tako so hodili po cele ure v velicih krogih, in kakor poje pesem, delali velike korake. Kadar so bili že trudni, tedaj jim je dovolil njih poveljnik Francek nekoliko odpočitka na pokošenem travniku. Če so bile pa še na travniku kopice, oh, takrat je bilo šele veselje! Zalezovali so se za okopi, kakor so sami imenovali kopice sena, in skušali ujeti drug drugega. To je bilo res rajsko veselje mladim vojakom!

Deklice, ki so bolj mirnega značaja, so pa rajše trgale cvetlice, dokler jih je bilo kaj, in pletle vence za domačo kapelico sredi vasi. Kadar se jim je zdelo tega dovolj, so se sprijele za roke in se vrtele v krogu ter pele lepe pesmice, da je odmevalo iz tihega dola po zelenih hribcih okoli.

Da so se izpraznili otrokom ob takih prilikah mali želodčki, tega mi ni treba še posebej omenjati. Pa tudi za to je skrbel Zahribški stric, da niso trpeli lakote. Vselej je velel prinesiti svoji postrežnici za njimi kruha in medu. Oh, kaka zadovoljnost se jim je brala na obrazih, ko so omakali bel kruh v sladki med!

Ko se je zlato solnce skrilо za gorami, in je padel na zemljo hladni mrak, so se napotili zopet vsi skupaj veseli domov.

Minulo je poletje in jesen, prišla je mrzla zima in ž njo tudi sv. Miklavž. Že mesec prej so popraševali otroci svoje mamice, kedaj pride zaželeni dan. Zahribški stric jim je bil namreč naročil, da naj prinesejo na predvečer sv. Miklavža nastaviti k njemu svoje posode oziroma klobuke, ker pri njem bo pustil sveti Miklavž gotovo veliko lepih reči. In mož se ni motil. Drugo jutro so našli otroci polne posode rudečih jabolk in orehov. Vrhu tega je bila priložena še vsakemu sladka medena pogačica, in še mnogo lepih igrač, oziroma tudi obleke. Oh, kako veselje so imeli vsako leto otroci o sv. Miklavžu pri Zahribškem stricu.

Pa tudi po zimi so prihajali otroci prav pridno k njemu v vas, saj so dobili vsakikrat okusnega sadja in, kar je še največje dobro, tudi sladkega medu, ki je vendar tako rad drsel po gladkih grlih, da je bilo kar veselje.

Tako so preživeli otroci pri Zahribškem stricu mnogo veselih dni. Kaj ne, ljubi bralec, da se sedaj ne boš čudil, zakaj so ono nedeljo pri pogrebu tako žalovali za njim. Ž njim so pokopali mnogo veselih ur, katerih jim ne more nadomestiti noben človek. Zahribški stric je bil mladinoljub, kakršnega si človek le misliti more. Iz srca je bil vesel vselej, kadar je napravil malim otročičem kako veselje. Zato se ga spominjaj tudi ti, dragi čitatelj, ki bereš, te kratke vrstice iz njegovega življenja, in reci: „Naj v miru počiva blagi mož!“

Z.

Pastirček.

III.

*Allegretto.**P. Angelik Hribar.*

1. Na tra-ti pa-stir-ček pre-pe
2. O-pol-dne pa v sen-co se vle-
3. In zbe-re krog nje-ga se če-
4. Po-tem pa pa-stir-ček za-sni-

1. va, Nad njim jih škr-ja-nec dro-bi. Po
2. že In pa-li-co v tla za-sa-di; Za
3. da: Vsi ja-gen-ci, ov-či-ce vse. Še
4. va Sred ja-gen-cev sa-nje le pé. Brez-

1. sluš-na ga če-da u - me - va In
 2. ju - ži-no kru-ha od - re - že, Ov-
 3. o - ven pri - ro ma in gle - da, Če
 4. skrb no ta - ko-le po - či - va, Kdor

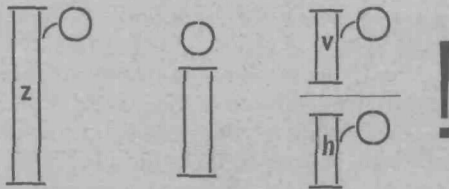
1. ho-di, kjer on ji ve - lí.
 2. či - cam po - nu-di so - lí.
 3. bo kaj do - bil, a - li ne.
 4. i - ma ne - dolž-no sr - cé.

(„Angeljček“ l. 1896., št. 8.)

Rebus.

(Sestavil Franjo Minařik.)

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)